

KAPITÁN SLUŽBY PRO DOHLED
NAD PRIMITIVNÍMI PLANETAMI

M A R K

STONE

Děti otroků

Jaroslav Mostecký

Jaroslav Mostecký
Děti otroků

Obálka O. Liška
vydání první
Praha 2008

Jaroslav Mostecký

Mark
STONE

DĚTI OTROKŮ

© Golem 2008
© Jaroslav Mostecký, 2008
© Oldřich Liška, 2008
ISBN 978-80-85892-15-4

Úvod

Pozemská unie, která je federací osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížení s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebrali o techniku, kterou sami nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jak se to kdysi dělalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz pouze ji zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl úkol svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i kapitán Mark Stone.

1.

Vrtulový helijet, jak vystřížený ze starých dokumentárních záznamů technického muzea, se prosmýkl mezi dvěma skalními štíty. Stroj se rozdrnčel jako v posledním tažení a vzápětí se propadl o dobrých padesát metrů.

„Krucinál!“ zaúpěl muž na posledním sedadle pasažérské kabiny a otevřel oči.

„Vzdušná díra, pane Stone,“ vysvětlila rusovláska na sedadle před ním a ohlédla se. „Východní okraj náhorní plošiny Massarakše tady spadá skoro půldruhého kilometru kolmo dolů do Goorkhamské deprese. Vzdušné proudy se tu mění několikrát za den a stačí jen, aby se slunce skrylo za mraky a hned...“

„Všimla si jeho výrazu tváře a zarazila se: „Není vám špatně?““

Zavrtěl hlavou a ukázal jí zdvižený palec. Vyhřívaná deka mu sjela z ramen a až teď si uvědomil, jaká vládne v kabině příšerná zima.

„Opravdu vám nic není?“ zatvářila se nadmíru starostlivě.

„Opravdu. Jen bych si chtěl ještě trochu zdřímnout...“ s vypětím všech sil udržel úsměv, než se rusovláska konečně zase obrátila dopředu, a pak zavřel oči a svezl se do sedadla. Chytil se za spánky a tiše zaúpěl. Špatně mu bylo, jen co je pravda, jenže za to nemohl pilot, ani vzdušná díra, ale ten namodralý likér, kterého včera do sebe nalil nejméně deset skleniček. Včerejší oslava narozenin ředitele hotelu stála za to a trvala dlouho. Zatraceně dlouho. Vlastně si z toho, co se stalo po půlnoci, skoro nic nepamatoval. Ani jméno téhle krásné rusovlásky. Mark Stone, kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami a držitel licence pilota všech lodí s výjimkou těžkých kosmických křižníků, silou vůle přemohl další zareptání svého žaludku a opatrně vykoul zpod přikrývky k oknu. Vlastně ani nevěděl, kam se letí. Chvilí přemýšlel, jestli má riskovat výhled ven, a pak ten nápad zavrhl. Zatím stačilo, aby se pokusil zaostřit pohled z opěradla křesla před sebou na svoje prsty a hlava se mu zase začínala točit jako na centrifuze. Vykouknout z okna helijetu ven by nemuselo skončit dobře.

Helijet klesal a v kabině se výrazně oteplovalo. I strašidelné drnění drátěných výztuh mezi trupem a nosníky zadních křídel se

znenadání ztratilo a monotónní vrnění vrtulových motorů ho začínalo pomalu uklidňovat a uspávat.

Nebylo mu ale dopřáno. Z usínání ho už za chvíli zase vytrhl dívčí hlas: „Podívejte se! Stone! Tamhle jsou!“ Automaticky se podíval z okna. Oči sice nedokázaly zaostřit tak jak jindy, ale přežil to. Trvalo to však dobře patnáct vteřin, než si konečně uvědomil, co je tam dole.

Letoun se hnal nad močálovitou oblastí Goorkhamské pánve sotva pár desítek metrů nad vrcholky osamoceně rostoucích cypřišovitých stromů. Kromě nich Mark neviděl už nic. Jen šedozelelou močálovitou krajinu...

Rusovláska si všimla, jak otráveně mžourá ven, rozesmála se a rozeplala si bezpečnostní pás. Pak vstala, popošla k němu a ukázala prstem dolů v dost příkrém úhlu. Poposedl a podíval se. Tam dole se cosi pohnulo, ale hned to zmizelo ve stínu, vrhaném helijetem.

„Co to bylo?“ zeptal se. „Nějaké zvíře?“

„Zvíře?“ vykulila oči. „Jasně, že...“, nuceně se zasmála a teatrálně se plácla do čela. „Vy si ze včerejška nic nepamatujete, nemám pravdu?“

Vyhlédl znovu ven, ale nic se tam dole pod nimi nezměnilo. Krajina jak z apokalypsy. Černé bahnité výspy se střídaly s šedozelenými plochami volné vody a s plovoucími ostrovy jedovatě zelených rostlin. Nad tůňemi, pokrytými žlutou pěnou, se zvedala rozervaná skaliska, a tříšť plovoucích rákosových ostrůvků se táhla někam do nekonečna...

V duchu zaklel.

* * *

Když ho dvě hodiny po poledni vzbudil pikolík v uniformě pokojové služby a sdělil, že má za úkol mu připomenout jeho včerejší sázku, vůbec nevěděl, o čem je řeč. Nechal si pomoci s oblékáním a potom dovést na střechu hotelu, kde na něj u heliportu čekala tahle půvabná rusovláska. Pokusil se pátrat v paměti, co se dělo před tím, než šel spát, ale nedokázal si vzpomenout téměř na nic. A přece... „Hrome!“ Vybavila se mu chuť toho modrého dryáku ze

včerejška a tiše zaúpěl. Včera mu to chutnalo, na to si nejasně vzpomínal, ale že mu to už nikdy chutnat nebude, to věděl na tudy.

„Pořád si na nic nevzpomínáte?“ zasmála se s hraným pochopením. „Tam dole jste mohl zahlédnout smečku kagasarů, pane Stone,“ pokračovala. „No? Ještě pořád nic? Vaše kořist! Na to si taky nevzpomínáte? Vsadil jste se, že kagasara sundáte jediným výstřelem!“

„Cože?“ vykulil na ni oči. „Já jsem...?“

„Ano,“ pokývla. „Řeknu to za vás. Jste blázen! Každý trofejní lovec, který se vypraví do bažin Goorkhamu, už ví předem, že na kagasara bude potřebovat nejméně dva výstřely. Ta bestie má dvě hlavy, a...“

Mark se křečovitě rozesmál, ale prudká bolest hlavy ho přinutila se hned zklidnit. „To si myslíte, že jsem až tak z formy, že vám na tohle skočím?“

„Na co?“

„Na dvouhlavou příšeru! To je... To je blbost. Žádný tvor nemůže mít dvě hlavy!“

„Ale ano, může. Dokonce to může být i horší, to vám podle všeho nikdo neřekl. I tahle dvouhlavá bestie má ale jen jeden mozek, a to pod hrbem hned u kořenů hlav. I když ho ale zničíte, nervová zakončení v hlavách dokáží vnímat a částečně autonomně jednat ještě několik hodin. Je tedy třeba nejen zabít mozek, ale i oddělit hlavy. Někdy díky šoku nastává hysterická reakce buněk a na místě pahýlů hlav začnou bujet novotvary, které jednak samy jsou dost nebezpečné, i když je jejich jednání už jen chaotické, a jednak taková nemilá příhoda dost poničí zamýšlenou trofej...“

„Prosím vás, slečno, mlčte,“ zasyčel Mark Stone. „Bolí mě hlava a je mi to jedno. I kdyby měl padesát hlav, je mi to jedno! Řekněte pilotovi, ať to otočí! Jestli jsem se vážně s někým vsadil, tak jsem tedy prohrál. Chci zpátky do hotelu, do postele a do ticha, kde mi nikdo nebude švitořit do ucha. Při vši úctě k vašemu hlasu, samozřejmě!“ Demonstrativně zavřel oči.

Poposedla a odkáslala si: „Proč jste sem vlastně přiletěl, když nechcete lovit? Na náš svět létají na dovolenou jenom bohatí lovci. Trofej s dvěma hlavami je vysněnou trofejí každého z nich!“

„Mluvíte jako brožura cestovní agentury!“

Skoro se urazila: „Já jsem z cestovní agentury, pane Stone! Přesněji z cestovní a lovecké agentury *Kagasar*. Naše jméno je odvozeno od nejoblíbenějšího cíle lovců, kteří se sem pro jeho trofej slétají z celé Galaxie. A vy...“

Mark povytáhl obočí. „Už zase?“

„A vy jste náš klient! Od včerejšího večera evidujeme pod vaším jménem objednávku na kagasara,“ dokončila.

„Nesmysl!“

Helijet se naklonil na levou stranu a dveře do pilotní kabiny se s prásknutím přibouchly.

„Co se děje, Franku?“ houkla rusovláska, ale pilot jí neodpověděl, ani ji nemohl slyšet. Zvedla se od Marka a po nakloněné podlaze se vydala k pilotní kabině. Mark vyhlédl ven. Helijet se měnil kurs právě nad vysokou skalní homolí, zvedající se z bažin jako napučený prst nějakého obra. Daleko odtud se obzor halil do kouře a i modř oblohy už stačila zešednout.

Rusovláska se k němu vrátila ještě dřív, než se stačil letoun srovnat do horizontální polohy.

„Něco se děje?“ zeptal se Mark.

Zavrtěla hlavou. „Ne. Jen zase hoří plantáže. Nic zvláštního. Někdy je to konkurenční boj, někdy zase partyzáni. Museli jsme jen změnit kurs. Není rozumné přelétávat nad plantážemi, když je předtím někdo zapálil. Ty dole v takových chvílích vždycky děsně svrbí prsty na spoušti a střílí po všem, co se kde hne.“ Odkáslala si a zase se posadila na své místo. „Vraťte se k tomu lovu. Než vstoupíte do goorkhamského bažinného lesa, musím vás seznámit s nějakými předpisy, jimiž jsou turisté a lovci povinni se řídit. Také vás musím dopředu upozornit na všechny možnosti nepředvídaného vývoje při samotném lovu. O tom jsem už něco začala...“

Mark mávl rukou. „To je jedno, proboha! Kagasar! Ještě před chvílí jsem netušil, že takové zvíře vůbec existuje! Já jsem nikdy...“ najednou nějak nevěděl, co se vlastně chystal říct. Nevěděl, kde je ani proč tu je. Nedokázal si vzpomenout. Jako by mu něco vymazalo vzpomínky. Pamatoval si své jméno, vzpomínal si na to, kým je a dokázal si vybavit i detaily poslední mise, ale proč

byl tady? Goorkham - to jméno mu nic neříkalo. Vůbec nic! Rozhodně zavrtěl hlavou. „Určitě tu nejsem kvůli lovu!“ Marně pátral v paměti po jediném důvodu, proč by měl chtít zabíjet nějakou bestii ze zdejších močálů.

„Za deset minut jdeme na přistání!“ Ozvalo se z komunikátoru.

„Včera jste docela jistě lovit chtěl,“ začala zase dívka. „Určitě ano. Včera byla ve vašem hotelu merenda. A vy jste se tam vsadil, že dokážete zabít kagasara jedinou ranou. Všichni vás přesvědčovali, že je to nemožné, ale vy jste prý trval na tom, že to dokážete.“

„Prý?“ zarazil ji. „Vy jste u toho nebyla?“

„To se ví, že ne. Jason Gellner, ředitel vašeho hotelu nesahá tomu nejmizernějšímu z mých přátel ani po kotníky. To aby bylo jasno. Ani kdyby mne na tu slávu v hotelu pozval, a klečel při tom na kolenu!“ ohradila se trochu přehnaně. „Jak jsem řekla, pracuji pro turistickou a loveckou agenturu *Kagasar*, zaměřující se na bohatou klientelu. Já konkrétně pracuji jako specialista pro lov na kagasara a noční ptáky. Když jste si na té párty domluvil tu vaši sázku, spojili se s námi z recepcce a my jsme všechno připravili. Náš spolupracovník Žanek je v terénu nepřetržitě, a tak nás už bude čekat na letišti. Máme pak dva dny na to, abychom se dostali k lovecké základně s posedem.“

Mark zvedl obočí.

„Blíž přistát nemůžeme,“ předešla jeho otázce. „Předpisy pro ochranu krajiny nám to neumožňují, a na leckterých místech ani není kde přistát. Vy máte prostě smůlu, že vaši kořist najdete v blízkosti toho skoro nejvzdálenějšího. Letecký průzkum ukázal, že je to jediný posed naší agentury, v jehož blízkosti momentálně nějaká smečka kagasarů je. Takže se už zítra v noci přesvědčíte, jakou jste tvrdil hloupost. Zastřelíte kagasara, a to třemi ranami, ne méně, a když se vám to nepodaří, dorazím ho já.“

„Hmm. Takže tu sázku prohráji, i kdybych se o to skutečně pokusil?“

„Docela určitě,“ pokývla přesvědčeně hlavou.

„V tom případě by bylo nejrozumnější se vrátit a ani se o to nepokoušet!“

Přes rty jí přeběhl náznak úsměvu: „Bojíte se?“

Neodpověděl. Tak jako tak nemůže nic podnikat, dokud si nevpomene, proč na tuhle planetu přiletěl, nebo proč ho sem generál Khov poslal. Jestli ho sem poslal s tím, aby hrál nabubřelého lovce trofejí, pak nic nezkazí, když ho hrát bude. Určitě by nebylo rozumné, kdyby se teď přiznal, kdo je.

„Lov na kagasara je dobrodružství, jaké jinde nezažijete, pane Stone,“ začala zase nějakým dalším odstavcem z průvodce. Nakrčila rty jako by si říkala o polibek. Určitě to tak nemyslela, ale vypadalo to tak. Zlozvyk, co vypadal hezky. „Dokáží úžasné věci a ani na posedu nebudeme tak docela v bezpečí. Viděla jsem kdysi na vlastní oči, jak se jeden vymrštil po letci na ultralightu - možná sedm metrů vysoko - a stáhl ho na zem. Od té doby svým klientům tohle adrenalinové povyražení nezprostředkováváme. Už jen lov. Pokud však vaše obavy pramení z případné ceny, pak vás mohu uklidnit a sdělit, že platba už proběhla,“ zvedla k němu oči s tím nejnevinnejším úsměvem. „Jinak by do toho agentura nešla. Každý, kdo si chce vystřelit na kagasara, musí zaplatit předem celou částku!“

„To jsem neplatil já?“ upřímně se zaradoval.

„Ne,“ uklidnila ho. „Platba přišla z účtu Dohan Ltd., společnosti, která vlastní hotel, kde jste byl ubytován, a mimo jiné i rozsáhlé plantáže. Jason Gellner, ředitel společnosti, si dal k narozeninám jako dárek to, že vás poslal na lov, ze kterého po vystřízlivění nejste moc nadšený... Hmm. To se mi ještě nestalo. Vrátit se ale nemůžeme. Alespoň ne teď. Větrník musí pokračovat dál a nebude v něm místo.“

„Jaký Větrník zase?“

„Náš helijet,“ vysvětlila. „Říkáme mu tak. Vrací se oklikou přes písčiny, kde ústí Goorkhamské bažiny do moře. Na moři momentálně už druhý den zuří bouře a vlny, co se ženou proti pevnině, se začínají zakusovat do písčín v ústí. Uvázla tam na nich větší výprava, co se vydala na mečouny. Teď jim hrozí, že se jim ostrov pod nohama rozpadne a oni zmizí i s táborem v tekutém písku. Větrník musí ty lidi sebrat, a my dva nemůžeme zabírat jejich místa. Nás prostě můžou vyzvednout nejdřív pozítří.“ Zase nakrčila rty jako předtím.

Pokrčil rameny. Ani mu to zas tolik nevadilo. Konečně, možná to bude docela hezký výlet... „A o co jsme se s tím ředitelem vsadili? Nevíte?“ zeptal se ještě.

„Tak to nevím, pane Stone. Ale o pusu to nebylo, jestli můžu hádat.“

Usmál se a pokývl. Helijet se zakolébal ve vzduchu, servomoto-ry upravily úhel vrtulových motorů a stroj začal klesat na přistání.

„Připoutej se, Adélko,“ houkl pilot. „A vy taky, pane Stone!“

* * *

Na přistávací ploše bylo nejsympatičtější to, že ji zřejmě týden co týden zasypávali hromadou všeho toho, co zapuzuje hmyz, plazy a brání rostlinám, aby vyrostly tak vysoko, jak to mají přikázáno v genofondu. Vrtule helijetu se ani nezastavily. Rusovlasá průvodkyně zdejší divokou přírodou vystrčila ven hlaveň zbraně, a pak teprve seskočila na travnatou plochu, napůl překrytou polehlými tlustými lodyhami, spálenými nějakou chemickou látkou. Pod svým batohem se úplně ztrácela. Otočila se na patě, a když nezaregistrovala žádné nebezpečí, ohlédla se po Markovi a naznačila mu, že může vystoupit také.

Usmál se a poslechl. Nemělo smysl si něco říkat, protože v ohlušujícím řevu vrtulových motorů by si tak jako tak nerozuměli ani slovo.

Nadhodil si batoh na zádech, vzal si od pilota opakovačku Merlin .460, zkontroloval, jestli má zásobník nábojů plný a seskočil do trávy taky. Nábojové pásy, natažené šikmo přes hrudník na něm zachřestily jako kroužkové brnění. Číhavě se rozhlédl. Náboje v zásobníku měly výbušnou špičku, a to spolu s tou velkou ráží mohlo znamenat jen to, že zdejší zvířata jsou velká a asi ne moc kamarádká. Ucítil na rameni ruku pilota a pochopil, že ho posílá dál, popoběhl a jen se dostal na pět kroků od stroje, motory zařvaly a Větrník se zvedl od země.

„Jdeme!“ houkla mu průvodkyně do ucha, aby jí vůbec slyšel, a ukázala pod stromy, vypínající se do padesátimetrové výšky sotva dvě stě kroků od nich. „Tamhle by měl čekat Žanek. Sice ho nikde nevidím, ale bývá přesný jako hodinky. Jděte deset kroků za mnou a trochu vlevo. Kdybyste něco zahlídl, tak na mě okamžitě křikněte.“